

9de JAARGANG, NR. 152
14 FEBRUARI 2011

IN DIT NUMMER:

- 1 NIEUWSBERICHTEN**
4 BOEKBESPREKING
5 PLATENRECENSIES
 Jan Menu, Drums United, Jasper Somsen, EKE, Ruth Jacott, Jasper Blom, Bill O'Connell e.a.
13 CONCERTVERSLAGEN
 Clazz Ensemble, Yuri Honing, Steve Lehman.
EN VERDER:
16 Op Onderzoek (Loes Rusch)
17 In Gesprek met Gerry Teekens
19 25 jaar I Compagni (deel 1)

JAZZFLITS 153
 staat 28 februari op
<http://www.jazzflits.nl>

NIEUWSSELECTIE

**GEEN DELOITTE JAZZ AWARD
 DIT JAAR**

De Deloitte Jazz Award, de grootste Nederlandse aanmoedigingsprijs voor jazzmusici, wordt dit jaar niet uitgereikt. Financieel dienstverlener Deloitte heeft na negen jaar een punt achter de sponsoring gezet.

Het is de bedoeling dat de Jazz Award in 2012 met een nieuwe sponsor terugkeert. "Bij voorkeur (een sponsor) met dikke portemonnee", aldus Eline Muller van Amsterdam Jazz Agency op Twitter. Samen met Peter Krom en Jan Menu is zij de drijvende kracht achter de prijs. De Deloitte Jazz Award bestaat sinds 2002. Sindsdien werd ieder jaar een Award uitgereikt. De winnaar ontving steeds 20.000 euro. De overige twee finalisten kregen ieder 2.500 euro. De prijs ging naar violist Oene van Geel (2002), saxofonist David Kweksilber (2003), saxofonist Joris Roelofs (2004), bassist Stefan Lievestro (2005), violist Jeffrey Bruinsma (2006), saxofonist Ben van Gelder (2007), pianist Michal Vanoucek (2008), pianiste Kaja Draksler (2009) en bassist Ruben Samama (2010).

Lees **JazzFlits** ook op uw iPad.

Download de app **GoodReader**.
 Info: <http://bit.ly/cby9za>.

ia77

JazzFlits

JAZZFLITS IS EEN ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE

BAER TRAA WINT NEDERLANDS JAZZ VOCALISTEN CONCOURS

Zanger Baer Traa heeft 12 februari in Theater Odeon, Zwolle de negende editie van het Nederlands Jazz Vocalisten Concours gewonnen. Hij was de beste van zes finalisten.

[...vervolg op pagina 22](#)

CONCERT

NIEUWE PROGRAMMA CLAZZ ENSEMBLE IN PREMIÈRE

Het Clazz Ensemble, dat zich op het snijvlak van hedendaagse klassieke muziek en jazz begeeft, presenteerde 5 februari in het Bimhuis haar nieuwe project His Master's Choice. Na de pauze werd een sensationele voorpremière van Jacob TV's nieuwe opera 'The News' gegeven. Hierin worden de aria's gevormd door verknijpte en gesampelde fragmenten uit het nieuws en tv-interviews waarbij een groot orkest, in dit geval herschreven voor het veel kleinere 12-koppige Clazz Ensemble, voor de begeleiding zorgt. Videobeelden vormen daarbij een eigen ritmische bijdrage. In deze opera speelt Sarah Palin de hoofdrol en hebben Barack Obama, Geert Wilders en Silvio Berlusconi een bijrol. De opera zal steeds worden bijgewerkt met nieuwsfeiten.

Tekst en foto: Tom Beetz

[\(lees ook het verslag van Frank Huser op pagina 13\)](#)

NIEUWS

EMI in handen Amerikaanse bank

De Amerikaanse bank Citigroup is eigenaar geworden van platenmaatschappij EMI. EMI is onder meer eigenaar van de labels Blue Note, Capitol Records en Mosaic Records. De directie van EMI blijft gehandhaafd. Citigroup had voor miljarden aan krediet verleend aan de van oorsprong Britse maatschappij. Naar verwachting zal Citigroup het bedrijf op termijn in onderdelen weer van de hand doen. EMI als geheel maakt de laatste jaren verlies.

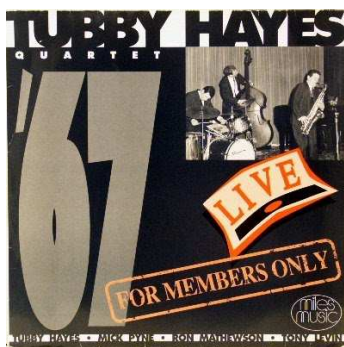
Nieuwe cd Edwin Berg

Pianist Edwin Berg neemt deze maand met zijn trio de opvolger van zijn debuut-cd 'Perpetuum' op. De opnamen vinden plaats in Avignon. De plaat komt in april uit bij het Franse label BeeJazz.

Sesjun-reeks vervolgt met Bill Evans

Bij T2-Entertainment verschijnt in maart de volgende cd in de reeks 'Sesjun Radio Shows'. Met live-opnamen van pianist Bill Evans. Een uitgave met saxofonist Stan Getz is in de maak.

OVERLEDEN

Tony Levin, 3 februari 2011 (71)

De Engelse drummer Tony Levin was van vele markten thuis. Hij speelde in de loop van zijn carrière met veel grote namen uit de Britse jazzscene: de saxofonisten Tubby Hayes (als lid van zijn kwartet maakte hij in 1967 een live-album; zie afbeelding) en Alan Skidmore, en de trompettisten Humphrey Lyttelton en Ian Carr. Verder was Tony Levin lid van het European Jazz Ensemble, Third Eye, het Philippe Aerts Trio en het Philip Catherine Trio. Ook begeleidde hij in de jaren zestig in Ronnie Scott's Jazz Club tal van Amerikaanse jazzmusici. Nog recentelijk toerde hij in een trio met Aki Takase (p) en John Edwards (b)

Heeft u jazznieuws?

Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

PLATEN

Kyteman op de Rotterdamse Uitmarkt 2009. (Foto: Joke Schot)

ERIC VLOEIMANS MAAKT PLAAT MET KYTEMAN

Trompettist Eric Vloeimans heeft een cd gemaakt met zijn voormalige leerling Colin Benders, alias Kyteman. De plaat, 'Kytcrash' getiteld, komt 12 maart uit bij Kytopia.

Samen met zes muzikanten maakten de twee trompettisten de opnames voor de plaat in de herfst van 2010. Ze deden dat in vijf dagen in de Utrechtse Kytopia-studio. "We tuimelden over elkaar heen, we roetsten van de glijbaan en sprongen in de lucht", zegt Vloeimans. "Het gromt en bijt, het kwispelt en kwijlt. Dit project leeft en wil niet in een zin gevangen worden. Laat je in de tijdspanse van een nummer gestraft en getroost worden. Neem de tijd. Laat mijn bedoeling van dit project secundair zijn en vertel je eigen verhaal. Dit is Kytcrash", vult Benders aan. Het idee voor de samenwerking ontstond vorig jaar op het festival Jazz in Duketown 2010. Daar traden Benders en Vloeimans samen op. Kyteman won met zijn Hiphop Orkest in 2010 de Popprijs.

PODIA

JORRIT DIJKSTRA MET COMPOSITIEOPDRACHT VAN NORTH SEA JAZZ FESTIVAL OP TOURNEE

Saxofonist Jorrit Dijkstra gaat vanaf 25 februari op tournee met Pillow Circles, de formatie die hij vormde om de Compositieopdracht uit te voeren van het North Sea Jazz Festival 2009. De toer eindigt 5 maart in het Bimhuis te Amsterdam.

De acht man sterke groep, met onder anderen saxofonist Jasper Blom en trombonist Jeb Bishop, gaat de Compositieopdracht nogmaals ten gehore brengen en zal tevens enkele nieuwe stukken spelen. Een uniek project volgens Dijkstra: "Wanneer kun je tegenwoordig nog een grotere groep met meer experimentele jazz/improvisatie horen? Dit project is een reflectie op mijn twintig jaar professioneel muziek maken in Nederland en de Verenigde Staten." (Dijkstra woont sinds 2002 in Boston). Elk stuk is opgedragen aan een musicus door wie de saxofonist is beïnvloed, onder anderen zijn dat Fred Frith, George Lewis, Rogier van Otterloo en Michel Waisvisz. VPRO-radio maakt opnamen van het concert in het Bimhuis.

(<http://www.jorritdijkstra.com/pillowcircles.html>)

NIEUWS

Gitariste Corrie van Binsbergen.
(Foto: Monique Baan)

Corrie van Binsbergen in muziektheatervoorstelling Toon Tellegen

Gitariste/componiste Corrie van Binsbergen en trompettist/acteur Hans Dagelet zijn vanaf 5 maart te zien in de muziektheaterproductie 'Brieven aan Doornroosje'. Het stuk naar het gelijknamige boek van Toon Tellegen gaat in première in Enschede. Daarna volgt een landelijke tour. Glasschilderingen van Frédérique Spigt, geprojecteerd door een toverlantarn, geven het toneelbeeld een extra dimensie. **Info:** <http://bit.ly/qSkTEI>

Frank Vaganée stadsartiest van Mechelen

Mechelaar Frank Vaganée, artistiek leider van het Brussels Jazz Orchestra, wordt twee jaar 'stadsartiest' van Mechelen. Hij volgt auteur Pat Donnez op. Het stadsbestuur hoopt dat de 'internationaal bekende' Vaganée de Mechelse jazzscene meer bekendheid zal geven.

Martijn Vink lid van band Anouk

Martijn Vink wordt de nieuwe drummer van Anouk. Hij zal op 22 april tijdens Paaspop (Schijndel) het eerste optreden met de Haagse rockzangeres geven. Vink volgt Oscar Kraal op, die met saxofonist Candy Dulfer op tournee gaat. Martijn Vink is onder meer ook slagwerker bij het Metropole Orkest, het Brussels Jazz Orchestra en The Ploctones.

PODIA VERVOLG

GENT JAZZ FESTIVAL KRIJGT LIDMAATSCHAP INTERNATIONAL JAZZ FESTIVAL ORGANISATION

Het Gent Jazz Festival is lid geworden van de International Jazz Festival Organisation (IJFO). In deze koepelorganisatie hebben zestien grote jazzfestivals hun krachten gebundeld, onder meer het North Sea Jazz Festival en de festivals van Londen, Montreux, Montreal, Monterey en Istanbul.

De IJFO-leden proberen door hun samenwerking (schaal)voordelen te realiseren en artistieke buitenkansen te krijgen. Bertrand Flamang, de man achter het Gent Jazz Festival is trots op het lidmaatschap: "Ons festival is als nieuw lid opgenomen omdat het voldoet aan alle kwalitatieve en kwantitatieve voorwaarden. Het lidmaatschap betekent een belangrijke mijlpaal voor ons als organisatie. Tegelijk biedt het ook vele voordelen voor Jazz Middelheim en het Jazz & Sounds Festival, onze andere festivals. Ook voor de Belgische muziek/festivalscene is het een belangrijke stap en het zoveelste bewijs van de kwaliteit die onze muziekscene in alle geledingen te bieden heeft."

OVERIG

VIER JAZZFORMATIES IN EXPORTPROGRAMMA VAN MUZIEK CENTRUM NEDERLAND

De formaties Monsieur Dubois, Starvinsky Orkestar, State of Monc en saxofonist Tineke Postma mogen meedoen met het exportprogramma MCN MusicXport.nl. Ze krijgen volgend jaar ondersteuning van Muziek Centrum Nederland om hun vleugels in het buitenland uit te slaan.

MusicXport.nl is bedoeld voor bands/artiesten en hun managers in de pop en de jazz/wereld. De in totaal veertien deelnemers zijn geselecteerd door een externe keuzecommissie op basis van ruim 35 ingediende businessplannen voor 2011. Het programma is gericht op de promotie en ondersteuning van artiesten en het overdragen van internationale kennis en expertise aan hun managers. Mogelijk volgt in het voorjaar 2011 nog een inschrijffronde voor de tweede helft van dit jaar.

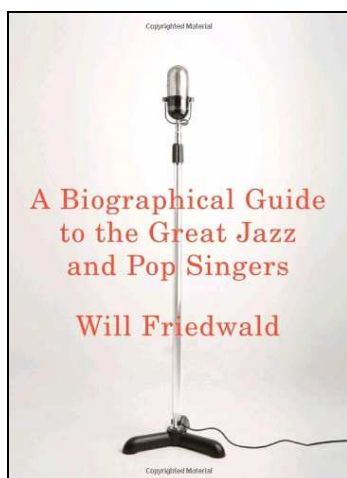
NEDERLANDSE JAZZ OP MISSIE NAAR INDIA

Een delegatie van Nederlandse jazzartiesten bracht van 10 tot en met 15 februari een bezoek aan India voor een uitgebreid muziek- en netwerkprogramma. Onder de naam Dutch Jazz India Expedition werden onder meer Mumbai, Pune en Goa aangedaan.

De expeditie bestond uit elf personen, onder wie zangeres Anne Chris, DJ Maestro, zangeres Izaline Calister, percussionist Jaime Rodriguez, pianist Mike Del Ferro, bassiste Phaedra Kwant en de initiatiefnemers trompettiste Saskia Laroo en saxofonist Alexander Beets. De contacten met India werden vorig jaar gelegd tijdens de jaarlijkse Jazzdag. De expeditie moet tot meer muzikale contacten tussen India en Nederland leiden. Later dit jaar zullen Indiase jazzmusici zich tijdens het Rabobank Amersfoort Jazzfestival in Nederland presenteren. De jazzexpeditie is een initiatief van Buma Cultuur en de Stichting JazzNL en wordt ondersteund door het ministerie van Economische Zaken. Een eerdere Dutch Jazz Expedition bracht in september 2010 verscheidene Nederlandse jazzartiesten naar Thailand.

JAZZ OP PAPIER

ZANGERS VAN DE GREAT AMERICAN SONGBOOK

Will Friedwald.
A Biographical Guide to the Great Jazz and Pop Singers.
 New York : Pantheon Books, 2010.
 XIII, 811 pag.
 ISBN 978-0-375-42149-5 hardc.
 Prijs 45 dollar.

Van iemand die tien jaar over een boek doet mag je een degelijk werkstuk verwachten. Meestal gaat een groot gedeelte van de tijd op aan research. Zo niet bij de Amerikaanse muziekjournalist Will Friedwald: hij beluisterde het werk van ruim tweehonderd zangers en zangeressen en deed daar verslag van in een dichtbedrukt boek van achthonderd pagina's. Het blijkt ruimschoots aan de gestelde verwachtingen te voldoen.

Als selectiecriteria golden diegenen wier repertoire overwegend bestond uit het rijke arsenaal wat we de 'Great American Songbook' zijn gaan noemen. Friedwald laat op meerdere plaatsen merken dat hij niet gecharmeerd is van hetgeen er nadien is gefabriceerd; opmerkelijk voor iemand die in de jaren zeventig muziekgevoelig werd (hij is van 1961). Het accent is dientengevolge komen te liggen op zangers die, zowel op het gebied van de jazz als in het populaire genre, hun hoogtepunt beleefden in het midden van de twintigste eeuw. In het boek zijn ze alfabetische gerangschikt, terwijl de iets mindere goden groepsgewijs worden behandeld onder 26 verschillende kopjes. Als toegift is er dan nog aandacht voor één vertegenwoordiger van onderscheidende gebieden die eigenlijk buiten het bestek van het boek vallen: gospel, blues, country en rock.

Van de zanggroepen behandelt Friedwald er maar vier: de gezusters Boswell ('musical innovators') en Andrews ('mere entertainers'), de Mills Brothers en Lambert-Hendricks-Ross. Uit een eerder boek, 'Jazz Singing' (1990), bleek al dat de vocale groep niet zijn voorkeur had: "a footnote to the rest of the vocal genre; it never grew strong enough."

Hoewel het werk dus encyclopedische proporties heeft aangenomen, bestaat ieder lemma uit een essay van drie- tot achttien woorden. Elk essay verloopt volgens een vast stramien. Friedwald zet de zanger eerst neer in een bepaald kader en toont daarbij hoe goed hij ingevoerd is in het gehele veld: "Wat hoorde [Rosemary] Clooney in [Tony] Bennetts zang dat zij herkende als de invloed van [Mildred] Bailey?" En over singer-songwriter Matt Dennis: "Net als Fred Astaire maakt Dennis gebruik van een geavanceerd gevoel voor timing om datgene te compenseren wat hij ziet als een gebrek aan voldoende stemomvang, en het is dit om-de-melodie-heen kunnen zingen waardoor we hen tot twee van de interessantste zangers kunnen rekenen." Soms is een anekdote het uitgangspunt. Twee grote Joodse tekstschrijvers, Sammy Cahn en Bob Dylan, zaten naast elkaar. Dylan zei dat-ie zojuist een van Cahn's songs had opgenomen. Cahn, die dacht dat het wel weer 'Teach Me Tonight' zou zijn, was hevig verbaasd dat het 'All My Tomorrows' was.

Bij Chris Connor neemt de schrijver je meteen bij de arm voor een analyse van 'When the Wind Was Green' (op haar eerste plaat voor Atlantic). Na een beknopte schets van de beginjaren geeft hij het eigenlijke carrièreoverzicht, legt onvermoede aspecten bloot en weidt bij één nummer uit over het arrangement van Ralph Sharon: "Die trombones krijgen een fantastische tegenmelodie te spelen [...] maar hoe duidelijk ze ook naar voren komen, dem bones never steal the spotlight from the star at the center."

[...vervolg op pagina 20](#)

VERVOLG JAZZ OP PAPIER

Friedwalds eindoordeel is meestal positief: "Lorez Alexandria is een van de grote, ondergewaardeerde artiesten in dit boek", maar kan ook vernietigend zijn: "Everything in Jackie and Roy's music is easy-breezy; hip and swinging, certainly, but completely insubstantial." Alles is helder geformuleerd, vrij van technische termen, met af en toe een persoonlijke noot. Wie van zang houdt zal het boek telkens weer oppakken. Het zal de geschiedenis ingaan als een standaardwerk. Of, zoals John McDonough deze maand in Down Beat concludeert, het zal zijn uitwerking niet missen.

Jan J. Mulder

CD-RECENSIES

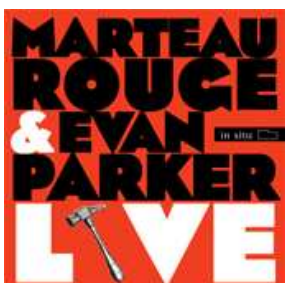
MIKKEL NORDSØ Five Steps 2 Seven Stunt Records

De eerste gedachte bij het opzetten van deze cd: muziek van Joe Zawinul met gitaarspel van Marnix Busstra. Deze blinddoektest heb ik dus verloren, want het betreft hier de Deense gitarist Mikkel Nordso. Hij is al veertig jaar actief als muzikant. Hij begon zijn loopbaan al als 15-jarige in de groep van trompettist Palle Mikkelborg. De muziek van Nordso is stevig geworteld in rock. Jazzrock. Maar dan wel het stevige soort dat niets uit de weg gaat. Een stevige bas, elektrische toetsen en op drums Terry Lyne Carrington. De band wisselt verder nogal van samenstelling. Op sommige stukken klinkt ook orgel, fluit, trompet en percussie. Bob Malach is te horen op tenorsaxofoon. Zijn werk werd niet zoals de rest opgenomen in Kopenhagen, maar in New York en later ingevoegd. Opnametechnicus Flemming Rasmussen zorgde voor een pittige en correcte sound. 'Five Steps 2 Seven' doet bij vlagen denken aan de al eerder genoemde Zawinul, maar ook aan Mezzoforte, Cassiopeia, George Duke en David Sanborn. Nordso gunt de luisteraar pas in het laatste stuk rust. In 'For The Love' verwacht je de zoete stem van George Bensen. Maar het sterkst is 'One Size Blues', op basis van een basmotief van Christian Douglas legt Nordso een laag stevige jazzrock.

Peter J. Korten

MARTEAU ROUGE & EVAN PARKER Live In Situ (www.allumesdujazz.com)

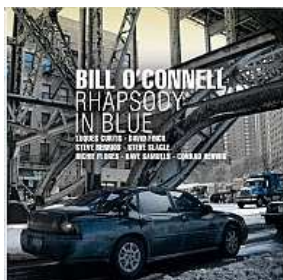

Het Franse trio Marteau Rouge ziet er in zijn bezetting meer als een rockband dan als een jazzgroep uit. Maar Jean-François Pauvros (gitaar, stem), Jean-Marc Foussat (VCS3-synthesizer, stem) en Makoto Sato (drums) maken wel degelijk vrij geïmproviseerde muziek. Een opvallend element daarin is het instrument dat Foussat bespeelt. De VCS3 is een van de allereerste synthesizers, en heeft in zijn onbestemdheid een aantrekkelijk kenmerk. Op 'Live' horen we hem vuige, ruwe klanken produceren, en niet de gladde sounds van de elektronica van later datum. De Fransman is vergroeid met het apparaat, en kent er alle ins en outs van. Het is een mooie bedding voor de tenorsaxofoon van Evan Parker, die graag met elektronica werkt. In de live-opname doorloopt de Brit met de Fransen een enorm spectrum aan sferen, structuren en dynamiek. Van woest kolkende freejazz tot spookachtige klanklandschappen en ijle filigranen. Het is tamelijk onvoorstelbaar dat de saxofonist niet vast deel uitmaakt van de groep.

Herman te Loo

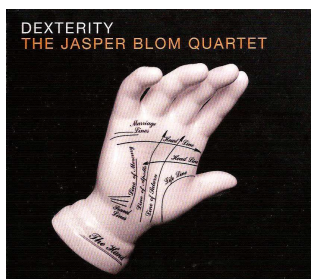
Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

BILL O'CONNELL
Rhapsody in Blue
Challenge

Bekijk Bill O'Connell; klik hier:
<http://bit.ly/8NaLX5>

JASPER BLOM QUARTET
Dexterity
Mainland Records

Beluister The Jasper Blom Quartet
 met 'Knor' (van Dexterity):
www.youtube.com/watch?v=dOaU0s3dPH4

VERVOLG CD-RECENSIES

Pianist Bill O'Connell draait al heel wat jaartjes mee. Zo speelde hij in 1977 al bij Mongo Santamaria, de latin-jazzpercussionist. Sindsdien heeft hij een voorkeur voor deze kant van de jazz. Ook de cd 'Rhapsody in Blue' staat bol van Zuid-Amerikaanse ritmes. Om het titelstuk aan die ritmes aan te passen heeft O'Connell het fiks verbouwd. De elegantie van Gershwin is daarmee behoorlijk wat geweld aangedaan. Wel knalt het de speakers uit. In Monks 'Cha Cha' wordt verwezen naar 'Misterioso' en 'Well You Needn't', twee andere Monk-stukken. De pianist slaat je met een lekkere felle latin-groove om de oren. Zowel in zijn bewerking van 'It Never Entered my Mind' als in die van 'Bye Bye Blackbird' behoudt O'Connell de essentie van de standard. In 'It Never Entered my Mind' krijgt sopraansaxofonist Steve Slagle alle gelegenheid om op een prachtig bedachtzame wijze uit de doeken te doen wat hem 'nooit te binnen was geschoten'. Hij speelt trouwens in alle stukken een belangrijke rol. 'Bye Bye Blackbird' is een trio-opname waarin de groepsleider muzikaal dicht bij het thema blijft. Dat klinkt vertrouwd. Met een lichte latin-touch maakt hij er een warme versie van. Trombonist Conrad Herwig maakt in 'J-Man' zijn opwachting naast Steve Slagle. In de overige stukken, eigen composities van O'Connell, wordt stevig gemusiceerd. Behoudens de track 'Rose Hill': dan wordt door Bill O'Connell en Steve Slagle heel voorkomend een breekbaar geheel opgebouwd. Een afwisselende cd die veel kracht uitstraalt. Rest mij nog te zeggen dat op 'Rhapsody in Blue' ook nog Dave Samuels (vibrafoon), Steve Berrios (drums) en Richie Flores (percussie) van de partij zijn.

Hessel Fluitman

Met projecten als Red, Yellow & Blue, maar ook met de eerste cd ('Statue of Liberty') van zijn Quartet heeft saxofonist, basklarinettist en componist Jasper Blom (1965) laten zien en horen dat hij in staat is een synthese te bewerkstelligen tussen traditionelere jazzvormen en geïmproviseerde muziek. Ook op de nieuwe schijf 'Dexterity' slaat Blom bruggen tussen oud en nieuw. Hij doet dat nog immer met Jesse van Ruller (gitaren), Frans van der Hoeven (bas) en Martijn Vink (drums).

"Jasper Blom slaat bruggen tussen oud en nieuw."

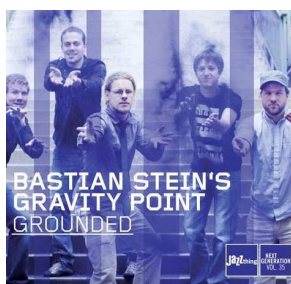
Effectapparatuur wordt noch door Blom noch door Van Ruller gemeden, maar Van der Hoeven en Vink bepalen zich tot akoestische klanken. Dat is wijs want 'Dexterity' (= rechtshandig, behendig, vaardig, bedreven) is nu net experimenteel genoeg om interessant te blijven zonder door te schieten naar de vermaledijde piepknorhoek. De vervormde sax- en gitaarsounds zijn ook niet zo doldwaas dat je het oorspronkelijke instrument niet meer herkent. De vier weten een aangename balans te bewaren in de negen titels, waarvan er acht van de hand van Blom zijn.

Dat de mannen hun instrumenten tot in de finesses beheersen etaleren zij, de titel van de cd recht doend, zeker, maar het samenspel onttaardt niet in gefreak. Er is een bandje aan het werk. We horen sferische ballads met een breed uitwaaiende Van Ruller naast strakke funky stuff met afgemeten grooves van Blom. Vink en Van der Hoeven draperen onder al dat eclatante solowerk een passend tapijt van percussie en zorgvuldig gekozen basnoten. Keep up the good work, boys!

Hans Invernizzi

DOMBERT'S URBAN JAZZ**Chameleon****Double Moon****Jazzthing Next Generation 33**

Beluister nu tracks van de cd; klik hier:
<http://www.challenge.nl/product/1252591306>

BASTIAN STEIN'S GRAVITY POINT**Grounded****Double Moon****Jazzthing Next Generation 35**

Beluister nu tracks van de cd; klik hier:
<http://www.challenge.nl/product/1276014978>

ANDRÉ/TOKAR/KUGEL**Varpai****Nemu Records**www.nemu-records.com**VERVOLG CD-RECENSIES**

Het Duitse jazzblad JazzThing geeft in samenwerking met het label Double Moon al zeven jaar jaarlijks vijf cd's uit van jonge jazzmusici. Daarmee biedt het groepen en musici uit het Duits-talig gebied de gelegenheid hun visitekaartje af te geven. Ook organiseert JazzThing concerten met jonge jazzartiesten. Dat zijn lovenswaardige initiatieven. Waren de bladen hier in Nederland maar zo kapitaalkrchtig! De laatste twee cd's van 2010 staan op naam van gitarist Andreas Dombert en trompettist Bastian Stein. **Andreas Dombert** is goed thuis op zijn gitaar, zo blijkt op de cd 'Chameleon'. Hij heeft een heldere, bijna akoestische toon, maar kan ook een scherpe, vervormd geluid tevoorschijn toveren. In zijn groep vind je Markus Schiefendecker (op contrabas) en Sebastian Lanser (drums) als ritmeduo, Lutz Hafner (saxofoon) en Peter Sandner. Hij bespeelt de synthesizer en produceert ook samples. Met zijn kleuring bepaalt hij mede de sfeer van de muziek. Zoals in het openingsnummer 'Weisses Rauschen'. Daarin gaat hij er met een reeks artificiële geluiden tegenaan. Ongemerkt gaat het nummer over in een snel, naturel gespeeld en puur gitaristisch stuk muziek: 'Spätsommer'. Zo wisselt de sfeer voortdurend. Wellicht verklaart dat de titel van de cd. Alhoewel 'Chameleon' ook goed op Andreas Dombert zelf zou kunnen slaan. Want hij staat bij onze oosterburen bekend als begeleider van een popzangeres, maar ook als gitarist in een heavy metal-band! Deze cd is echter andere koek. Hier vertelt hij zijn eigen verhaal.

Het kwintet van trompettist **Bastian Stein** bestaat uit saxofonist/klarinetist Christian Kronreif, pianist Philipp Jagschitz, bassist Matthias Pichler en drummer Peter Kronreif. Op twee nummers zingt Angela Maria Reisinger mee. De in Heidelberg geboren Stein heeft in Amsterdam gestudeerd bij Ack van Rooijen, speelde onder leiding van Peter Herbolzheimer in het Bundesjazzorchester en werkt nu in Wenen verder aan zijn techniek. Vergeleken met zijn jonge collega Dombert is Bastian Stein wat minder experimenteel bezig. Zijn voorbeelden zijn Woody Shaw en Freddie Hubbard. Al toont hij zich op zijn cd 'Grounded' niet zo fel als Hubbard. Stein is beschouwend ingesteld, meer een verhalenverteller. De zangeres zingt in twee stukken woordloos mee.

Hessel Fluitman

Het trio dat op de cd 'Varpai' te horen is, klinkt veel groter dan drie muzikanten. Hun opvattingen zijn symfonisch, en door een uitgekiend instrumentgebruik en goed luisteren, plaatsen ze hun klanken zo precies dat een ruimtelijk, vol geheel ontstaat. De Litouwse vocaliste André Pabarčiūtė, de Oekraïense bassist Mark Tokar en de Duitse slagwerker Klaus Kugel namen deze cd (die tegelijk ook de naam van het trio is) op in een kerk in Duitsland met een wonderschone akoestiek. Die laat hun sfeervolle improvisaties geheel tot hun recht komen. Kugel kende ik al als een precies slagwerker, die hier vooral ook met allerlei ander tuig dan een regulier drumstel tevoorschijn komt. Pabarčiūtė gebruikt haar heldere stem puur instrumentaal, en doet in de vertesoms wel wat aan Greetje Bijma in haar meest abstracte momenten denken. Maar de grote verrassing is Mark Tokar. Een groots bassist, met een overweldigende klassieke techniek (zowel arco als pizzicato) en een majestueuze klank. Hij draagt het trio, en zorgt dat ook de hoge vluchten altijd weer landen.

Herman te Loo

LATINEO
Two Ways
Walboomers Records
<http://www.latineo.nl>

Bekijk een filmpje over de cd; klik hier:
<http://www.youtube.com/watch?v=-vRT6sR1G7E>

RUTH JACOTT
A tribute to Billie Holiday
V&V Entertainment
<http://www.ruthjacott.nl>

Bekijk Ruth Jacott als Billie Holiday:
<http://www.youtube.com/watch?v=jj0pdTwa5eY>

VERVOLG CD-RECENSIES

'Two Ways' mag dan de debuut-cd van de in 2007 in Rotterdam opgerichte groep Latineo zijn; de mannen die de negen tracks produceerden zijn alles behalve beginnelingen. Geestelijk vader slagwerker Mark de Jong is sinds jaar en dag een veelgevraagde drummer in de vaderlandse latinjazz-scène.

De Jong heeft de mix van Cubaanse en Caribische ritmes en smeulige melodielijntjes, rijkelijk overgoten met een saus van Salsa en Timba, op de plaat gezet met pianist Marc Bischoff, de Venezolaanse bassist Yerman Aponte, de Cubaanse percussionist Jose 'Pepe' Espinosa en de veelzijdige Amerikaanse saxofonist Efraim Trujillo.

"Is er nog ruimte voor vernieuwing in de latinmuziek? Jazeker. De Jong en de zijnen geven het genre een opfrisbeurt."

Valt er nog eer de behalen aan latinmuziek, is er nog ruimte voor vernieuwing? Er bestaan al zoveel goede orkesten, ook in ons land: Cubop City Big Band, Rumbata, Nueva Manteca, de band van zangeres Izaline Callister. De Jong en de zijnen weten het genre een opfrisbeurt te geven. De composities - eigen werk van De Jong en Bischoff en drie covers - klinken alsof ze 'live' in één energieke take aan de harde schijf zijn toevertrouwd.

De albumtitel refereert aan het feit dat een mens altijd kan kiezen: ga ik de ene of de andere kant op? De Jong legt een link naar de Cubaanse Elegua, een bovennatuurlijk wezen dat sterfelingen helpt de juiste keuzes te maken. In een bijzondere remake van John Coltranes 'Naima' brengt Latineo de Elegua een hommage. Die heeft op zijn (of haar?) beurt kennelijk de goede richting gewezen, want de titels deugen stuk voor stuk.

Hans Invernizzi

Een welkome spin-off van de Billie Holiday-musical met Ruth Jacott in de hoofdrol is een prachtige tribute-cd. De kleinschalige theaterproductie van Albert Verlindes bedrijf V&V Entertainment liep in seizoen 2007/2008. Ruth scoorde er een award mee voor 'beste vrouwelijke hoofdrol'. Op het podium deed Jacott het met vijf begeleiders. Op het album 'A tribute to Billie Holiday' horen we Ruth met het complete Metropole Orkest onder leiding van Michael Abene.

Met minder wilde ze niet aan de slag. En gelijk heeft ze. Op het moment van opnemen, oktober 2010, dreigde de grote kaalslag in Hilversum. De omroeporkesten en -koren moest van het kabinet Rutte zo fors bezuinigen dat opheffing de enige oplossing leek. Inmiddels is het tij gekeerd. Rutte moet het niet wagen dit sublieme gezelschap om zeep te helpen.

De in de schouwburg doorgaans geëxalteerde Jacott - een vakvrouw pur sang, maar soms 'over the top' - voegt zich naar de verfijnde arrangementen en legt een imponerende gevoelslaag over de standards die we kennen van de tragische Holiday. De stem van Ruth is diep, rond, bluesy en jazzy. En geprezen zij Jacott voor het feit dat ze nergens het voorbeeld kopieert.

De productie is eigenzinnig van aard. Gemaakt met respect voor de sound en betekenis van Holiday (1915-1959), maar met een wonderlijke combinatie van tijdloosheid en hedendaagsheid.

Iedereen stond op scherp in de studio, maar was relaxed genoeg om de ballads heerlijk te laten meanderen en de up tempo stukken vorstelijk te laten swingen.

Hans Invernizzi

HENRY THREADGILL'S ZOOID
This Brings Us To, Vol. II
Pi Recordings

Bekijk Zooid in de Effenaar; klik hier:
<http://bit.ly/frBEYp>

VERVOLG CD-RECENSIES

In november 2008 nestelde Henry Threadgill zich met zijn band in de studio, en eind 2009 mochten we al naar het eerste deel van de aldaar gemaakte opnamen luisteren. 'This Brings Us To, Vol. II' is eind vorig jaar uitgekomen, en is weer een nieuwe parel aan de inmiddels wel heel erg rijk bezette kroon van de geniale Amerikaanse componist/fluitist/altsaxofonist. Deze 'Volume II' verschilt niet heel erg wezenlijk van het eerste deel, en dat wil zeggen dat we hier ook behoorlijk complex gestructureerde muziek horen die voortdurend het gevoel en de dansbaarheid in het zicht houdt. Er zijn van die momenten, zoals halverwege met derde stuk, 'Extremely Sweet William', dat je met oren op steeltjes en je hersens in hoogste staat van alertheid nauwelijks meer kan bijhouden wat er aan de hand is. Als op een schilderij van Jeroen Bosch ontdek je steeds weer op nieuw details die je de vorige keer ontgaan zijn. Waar dit album de lijn van de voorganger nog sterker voortzet, is de kalmte, zelfs al is die soms schijnbaar. De akoestische gitaar van Liberty Ellman en de fluit van de leider schilderen in 'Lying Eyes' met pastelkleuren bijvoorbeeld een verrassend grillig landschapje met duistere, haast sinistere kleuren. Dat is de overwegende nuance van dit album: donker. In het lange 'Polymorph', bijvoorbeeld, klinkt de alt van Threadgill getormenteerd, zwaar emotioneel. Alsof hij je wil vertellen hoe een dierbare van hem net is overleden. Maar tegelijk biedt dit lange nummer troost, met de bemoedigende klanken van José Davila's tuba en de vegen en tikjes van drummer Elliot Humberto Kavee. Het is allemaal weer zo aangrijpend mooi dat je je gaat afvragen of het Threadgill en zijn mannen ooit zal lukken om een slechte plaat te maken. Laat hij het vooral niet gaan proberen.

Herman te Loo

Het trio EKE is een exponent van de jongere garde binnen de Amsterdamse impro-scene. De band toont meteen aan hoe internationaal die inmiddels is geworden. Rietblazer Yedo Gibson komt immers uit Brazilië, en drummer Gerri Jäger uit Oostenrijk. De enige Nederlander, Oscar Jan Hoogland, bespeelt in dit gezelschap een elektrisch clavichord. Dat is een toetsinstrument uit de clavecimbelfamilie, dat door toevoeging van analoge elektronica (effectpedalen en dergelijke) eerder klinkt als een onorthodox bespeelde elektrische gitaar. 'Live at the Bim' valt meteen met de deur in huis met een onvervalst stukje energy freejazz, 'Blok' geheten. Jäger stookt het vuur flink op, Gibson gaat op z'n Aylers te keer, en Hoogland geselt zijn instrument zoals bijvoorbeeld Keith Rowe dat ook zo mooi doet. In de loop van het album laat het drietal echter horen dat vrije improvisatie niet per se een baal herrie hoeft op te leveren. 'Cone' is bijvoorbeeld een klankimprovisatie die door kleine geluidjes (saxofoonplopjes, veegjes over het drumstel, zachtjes geplukte snaren) wordt vormgegeven. Het langste stuk van de plaat, 'Gangster's Funeral March', brengt het hele scala aan dynamiek en genre-invloeden bijeen. Soms klinkt de track als pure elektronische muziek, maar halverwege zet Jäger een rockbeat in die EKE gestaag naar een climax toe stuurt. Het pleit voor het trio dat ze die weg naar boven ook weer even verrassend en subtiel naar beneden kunnen afleggen. Het eindigt in stilte.

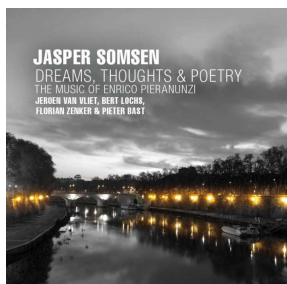
Herman te Loo

Volg het jazznieuws op <http://www.twitter.com/jazzflits>.

EKE
Live at the Bim
Red Note

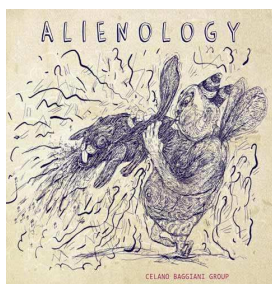

JASPER SOMSEN
Dreams, Thoughts & Poetry
Challenge

Beluister Jasper Somsen; klik hier:
<http://www.youtube.com/watch?v=1Kon67EVes4>

CELANO-BAGGIANI GROUP
Alienology
Trytone
www.celanobaggianigroup.com

VERVOLG CD-RECENSIES

Bassisten treden vaak als leider op de voorgrond door hun composities of door thematisch te werken. Jasper Somsen (1973) koos voor de laatste manier. Als thema bedacht hij 'The Music of Enrico Pieranunzi'. Daarbij duidt hij op de Italiaanse pianist die internationale faam geniet.

Van de negen stukken zijn er zeven van Pieranunzi. Deze is verguld met de eer om de 'liner notes' te mogen schrijven. Hij zegt: "Dit is de eerste keer dat iemand - buiten mijzelf - een album opdraagt aan mijn muziek." Dat hij daarna het album de hemel in prijst ligt voor de hand. Zijn composities zijn de basis voor deze Nederlandse jazz: gevarieerd en met hoorbaar plezier gemaakt.

Somsen laat zich op dit album flankeren door Bert Lochs op trompet, Florian Zander op gitaar en Jeroen van Vliet op piano. 'Mio Caro Dottor Gräsler' is de bekendste compositie. Ennio Morricone schreef het origineel, dat nu op de cd staat in een arrangement van Pieranunzi en Somsen. Het stuk is geënt op een gelijknamige film uit 1991. Deze film speelt rond 1900, maar Somsen laat van Vliet en Zenker het thema op hedendaagse wijze vertolken. Jeroen van Vliet heeft de taak Pieranunzi's pianospel te vervangen. Daar heeft hij blijkbaar totaal geen moeite mee; hij blijft zichzelf en zijn lyriek doet denken aan de 'Dreams' in de titel van de cd. Hij levert dan ook succesvolle bijdragen aan de muziek. De fluwelen tonen van Bert Lochs lijken te verwijzen - om consequent te blijven - naar de Italiaanse trompettist Enrico Rava. Prachtig. Somsen omlijst, kleurt in, soleert en strijkt. Eigenaardig dat je niet zo veel hoort van deze bassist.

Peter J. Korten

Met gitarist Guillermo Celano en drummer Marcos Baggiani (Argentijnen), altist en klarinettist Michael Moore (Amerikaan), tenorsaxofonist en fluitist Gorka Benitez (Spanjaard) en bassist Sven Schuster (Duitsler) kun je de Celano-Baggiani Group met een gerust hart internationaal noemen. Toch wortelen de mannen in Amsterdam. Het was in die stad dat de naamgevers van de band elkaar ontmoetten in 2001.

Enkele cd's later zijn we toe aan 'Alienology'. De keuze voor de titel wordt op het schijfje niet toegelicht. De term slaat op de studie van buitenaardse wezens. Maar het muzikale werk (acht tracks) van Celano en Baggiani en dat ene stuk van Moore doen alles behalve onaards aan.

Oh, dit is freejazz van de bovenste plank, maar dankzij het gedegen samenspel en de sterke melodieën alleszins genietbaar, ook voor lieden die de pest hebben aan geïmproviseerde jazz. De blazers schuiven lekker tegen elkaar aan; bas en drums slaan stevig op de aardbodem. Het zijn hooguit de gitaarsolo's van Celano die de neiging vertonen in het zwerk te verdampen. Het plezierige van dit combo is, dat de hemelbestormer niet de kans krijgt helemaal weg te vliegen. Hij wordt bij de lurven gepakt en voegt zich, met genoeg zo te horen, weer naar de groepsdiscipline. 'Alienology' is een avontuur dat je als luisteraar zinderend van opwinding wilt meebeleven. Debet daaraan is dat de cd meer dan voldoende afwisseling biedt: de verfijning maakt regelmatig plaats voor stevige rock en die misstaat niet tussen het improviserend.

Hans Invernizzi

FULLDUPLEX F.FWD

Embrace Recordings

VERVOLG CD-RECENSIES

In het Rotterdam Jazz Orchestra concentreert trombonist Louk Boudesteijn zich op de serieuze zaken. Ook zijn werk als docent aan het Tilburgse Conservatorium zal niet zo losjes zijn als dat in Fullduplexx, zijn progressief groovende band. In deze groep gaat het om tempo! Gaan! Ze lieten live al zien hoe funky ze kunnen zijn en nu is er ook op een cd. Boudesteijn schreef alle stukken en vult daarmee een vol uur. De leider laat zich vergezellen door: Mete Erker op saxofoon, Ferhan Otay op gitaar, Rein Godefroy op piano (en Fender Rhodes!), Michel van Schie op bas (met wel héél dikke snaren) en Pim Dros op drums. Eigenlijk zijn het afgestudeerde kunstenaars in een jazzbandje met stevige rock-invloeden.

Meteen aan het begin is het al raak: in 'Waterboarding' gaat een hoog rocktempo gepaard aan een sterke melodie. Boudesteijn koppelt diverse elektronische effecten aan zijn instrument, en het is heel raar, zodra hij ze inschakelt speelt hij ineens dissonant, een beetje dwars, terwijl de band gewoon doorstoemt. Die rock-achtergrond blijft het hele album aanwezig, hoewel 'On a Wednesday' een uitzondering is, dit is een gevoelige ballad. Ze kunnen het echter niet laten de intensiteit van dit stuk behoorlijk op te drijven, maar eindigen zoals ze begonnen, relaxed. Fullduplexx is echt een band om live mee te maken. Laat de zomerfestivals maar komen!

Peter J. Kortens

JAN MENU EN JASPER SOFFERS

Dutch Songbook

Dig Diz Music

Bekijk en beluister Jan Menu; [klik hier:](http://www.youtube.com/watch?v=v0N-67yiF94)

<http://www.youtube.com/watch?v=v0N-67yiF94>

Het begon een paar jaar geleden allemaal met een vraag aan de bar: Waarom hebben we geen Nederlands liedboek in de jazz? Er zijn toch liedjes genoeg? Vervolgens gingen baritonsaxofonist Jan Menu en pianist Jasper Soffers op zoek naar geschikte liedjes om op te kunnen improviseren. Dat werd een hink-stap-sprong in de tijd en door de schatkamer van de Nederlandse populaire liedkunst. De oogst lijkt met tien stukken niet bijster groot, maar wat ze vonden hebben ze wel heel geslaagd op-nieuw geïnterpreteerd. Drie van de tien tracks op het 'Dutch Songbook' komen uit de koker van het ultieme duo Annie M.G. Schmidt en Harry Bannink. Zij hebben indertijd samen veel musicals geschreven. Die zijn ook de rijke bron voor het Amerikaanse Liedboek. En twee songs op de cd zijn ooit op het Eurovisie Song Festival te horen geweest.

De opening van de cd is een prachtige, gedragen uitvoering van 'Pappie loop toch niet zo snel'. U kent het vast in de hitversie van Herman van Keeken. Daarna volgt 'Wat een dag', een compositie van Dick Schallies voor Greetje Kauffeld. Zij zong het op het Song Festival van 1961. Menu en Soffers interpreteren dit bijna vergeten liedje uiterst swingend. Eerst houden ze zich keurig aan het origineel, maar na het eerste couplet en het refrein gaan ze hun eigen weg. Van meer recente datum is 'Het laatste wonder' van Spinvis. Het krijgt van bassist Clemens van der Feen een bezonken en warmbloedige uitvoering. In 'Heen en Weer' van Drs. P. overheerst de weemoed. Straf is Soffers' aanpak van 'Veel mooier dan het mooiste schilderij'. Uit 1944 en bekend geworden door gitarist/zanger Eddy Christiani. Probeert u niet de originele tekst mee te zingen, want dat gaat u niet lukken.

Wat mij betreft is de 'Dutch Songbook' een geslaagd project. Van mij mag deze cd als deel 1 worden opgevat. Welke groep/muzikant gaat verder?

Hessel Fluitman

VERVOLG CD-RECENSIES

MARC RIBOT
Silent Movies
 PI Recordings

Eigenlijk had deze cd 'Blind Movies' moeten heten, maar dat was marketingtechnisch niet zo'n handige titel. Wat gitarist Marc Ribot met het album voor ogen heeft, is het spelen van filmmuziek waar je zelf de beelden bij mag bedenken. Een paar nummers schreef hij daadwerkelijk als filmscore, maar de meeste tracks van het album zijn impressies van films die hij de moeite waard vindt. Een daarvan is Charlie Chaplins 'The Kid'. Zoals velen onder ons zag de gitarist de film als jongetje, en moest hij er vreselijk om lachen. Als volwassene zag hij de film onlangs opnieuw (toen hij werd gevraagd om er live muziek bij te spelen), en vond hem eerder triest dan grappig – en bepaald nog niet gedateerd. Het inspireerde hem tot muziek die ook de grenzen van de melancholie en het stille verdriet aftast. Hij speelt hier bijna uitsluitend akoestische gitaar, en onthoudt zich van de ironische commentaren die in het leeuwendeel van zijn werk zo karakteristiek zijn. Dat levert breekbare, uiterst persoonlijke muziek op, waar je je als luisteraar bijna een voyeur voelt. Met minimale middelen zet Ribot precies de juiste sfeer neer, zoals het repeterende figuurtje in 'Flicker', dat het nummer onontkoombaar maakt, en je een unheimisch gevoel geeft dat een fascinerende spanning oproept. Op een paar nummers heeft Keefus Ciancia een paar soundscapes toegevoegd, zoals in 'Requiem for a Revolution', dat met een soort verontrustende straatgeluiden opent, gevolgd door de verstilde gitaar van Ribot, die door die inleiding een heel andere lading meekrijgt. Zo wordt het nummer een mini-hoorspel zonder echt concreet te worden. Gelukkig zijn niet alle tracks zo beklemmend, en is er af en toe bijna wat te glimlachen, en eindigt 'Silent Movies' bijna uitbundig met een eigenzinnige versie van de Edith Piaf-hit 'Sous le Ciel de Paris'.

Herman te Loo

DRUMS UNITED
Heartbeat
 TamTam records

Drums United stelt zich voor; klik hier:
<http://bit.ly/aNuVv5>

Drummer Lucas van Merwijk heeft ettelijke ijzers in het muzikale vuur liggen. Zijn slagwerkgroep Drums United is er een van. Voor die formatie verzamelt hij regelmatig diverse slagwerkers om zich heen uit van oorsprong Europa, Latijns Amerika, Afrika en India. De authentieke ritmes die deze mensen naar ons koude kikkerlandje hebben meegenomen staan op 'Heartbeat' centraal. Wat opvalt is dat de cd in de studio is opgenomen in plaats van live in een theater, zoals bij de vorige producties met deze verzamelgroep het geval was. Samen met Nils Fischer vormt Van Merwijk het Europese smaldeel van de groep. Het Afrikaans contingent telt namen als Pape Thiam, Aly en Morcoumba N'Diaye Rose. Gianna Tam en Marco Toro vertegenwoordigen de Caraïben en Niti Ramjan Biswas komt uit Bangladesh. Samen mixen ze hun stijlen tot diverse warmbloedige ritmes. Soms is het slagwerk voorzien van een elektronische basistrack, zoals bijvoorbeeld de baslijn van 'Disco Inferno'. Het nummer waarmee The Trammps een hit hadden in de jaren zeventig van de vorige eeuw. Zo worden uit de ritmes nieuwe composities gemaakt. Wellicht is al dat slagwerk voor veel luisteraars wat lastig te behappen, omdat ze een melodie willen herkennen. Hen komt van Merwijk tegemoet met diverse vocalen en ingeprogrammeerde gitaarmotieven. De Tama, talking drum, geeft ook wat melodie aan de stukken.

Hessel Fluitman

Heeft u jazznieuws?
Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

CONCERTVERSLAGEN

CLAZZ ENSEMBLE

Bezetting:

Arno Bornkamp (ss, ts, schuifsax),
 Dick de Graaf (fl, ss, ts),
 Nils van Haften (ts, bar.sax, baskl),
 Paul van der Feen (as, kl),
 Frank Anepool, Charlie Biggs,
 Gerard Kleijn (tp, bugel),
 Vincent Veneman, Koen Kaptijn (tb),
 Kris Goessens (p),
 Guus Bakker (b),
 Joost Kesselaar (dr, glockenspiel),
 Bas Wiegers (dirigent),
 Jan Boiten, Kristien Kerstens (video),
 Chris Weeda (geluid),
 Tonnes Oosterhoff (animatie).

Datum en plaats:

5 februari 2011,
 Bimhuis,
 Amsterdam.

Met een vileine blik, de lippen opgetrokken en de tanden ontbloot, kijkt een boosaardig keffertje ons aan. Naast het beest liggen de restanten van een oude grammofoon, gedeconstrueerd als een verslonden prooi. Het lieflijke hondje van 'His Master's Voice' is getransformeerd tot een vinnig en temperamentvol monster. Met eenzelfde uitdrukking tonen de leden van het Clazz Ensemble zich aan ons op de ommezijde van de folder. Venijnige grimassen van een twaalfkoppig monster. Ze blijken illustratief te zijn voor het spel van dit gezelschap en de werken die worden uitgevoerd. Want vanaf de eerste tonen is het raak. Begeleid door de 'beat' van de sonore stem van Dexter Gordon wordt 'Cheesecake' van componist Jacob ter Veldhuis gespeeld. Scherpe articulaties, puntige fraseringen en glasheldere klanken doorsnijden de ruimte van het Bimhuis. De eerste vlucht van het ensemble is met deze imponerende 'lift off' begonnen, als een reis door een caleidoscopisch landschap waarin symmetrische patronen aan je voorbijglijden met telkens verschillende contouren en kleuren. In de eerste set van het concert worden werken gespeeld van Ter Veldhuis, Marco C. de Bruin, Martin Fondse en Guus Jansen. Muziek met sound samples en geprojecteerde beelden, zoals bij 'Monster' van Guus Jansen met een fascinerende animatie van een gedicht van Tonnes Oosterhoff.

De tweede set is geheel gewijd aan een preview van 'The News', een werk van Jacob ter Veldhuis. Een reality opera over de hedendaagse tijd aan de hand van beelden uit het nieuws. Een werk dat bij elke uitvoering vernieuwd wordt, afhankelijk van de actualiteit en de plaats waar het wordt gespeeld. Voor Ter Veldhuis is het nieuws op televisie een vorm van infotainment, tragikomisch, ontvullend en ontluisterend. Maar misschien vooral een spiegel die ons genadeloos, humoristisch en indringend beelden toont van een hedonistische maatschappij. Soundclips en bewerkte beelden van onder anderen Barack Obama, Sarah Palin, Silvio Berlusconi, Geert Wilders, Brigitte Bardot passeren ons oog en oor. 'The News' is een radicaal statement, controversieel, onbeschaamd en moraliserend.

Nog meer dan de vaststelling dat de beelden en de muziek bijzonder fascinerend zijn, is dat het werk en de uitvoering ervan indringend en confronterend zijn. Het is als een rit in een achtbaan waar je bij het eindpunt aangekomen verdwaasd om je heen kijkt.

Terwijl ik keek en luisterde gingen mijn gedachten terug naar een passage uit een artikel van de Chicago Tribune van 1922: "Moral disaster is coming to hundreds of young American girls through the pathological, nerve-irritating, sex-exciting music of jazz orchestras, according to the Illinois Vigilance Association." Een waarschuwing om jonge vrouwen te beschermen tegen jazz, de nieuwe (zwarte) verderfelijke muziek. Met andere woorden, het ging in 1922 om de morele implicaties van jazz. Ook het werk van Ter Veldhuis laat, negentig jaar later, een morele dimensie zien en horen. Dit is jazz die invasief is en indringend tot op het bot. Met His Master's Choice, met werken van Jacob ter Veldhuis, Frank Carlberg en Louis Andriessen die om beurten worden gespeeld, laat het Clazz Ensemble wederom zien dat het bereid en in staat is grenzen te verkennen. Waar lijnen tussen klassiek en jazz vervagen worden ook grenzen overschreden. En dat is precies de innovatieve kracht van Clazz!

Frank Huser

Ga naar

<http://www.vprojazzlive.radio6.nl>
 voor geluid en beeld van het concert. Op donderdag 24 maart ook op <http://www.cultura24.nl>. Kijk op <http://www.clazzensemble.nl> voor de agenda.

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

YURI HONING ACOUSTIC QUARTET

Bezetting:

Yuri Honing (ts),
Wolfert Brederode (p),
Frans van der Hoeven (cb),
Joost Lijbaart (dr).

Datum en plaats:

4 februari 2011,
Klein Koninkrijk,
Olst.

Niet meer dan een schets, de grove lijnen van een compositie. Niet meer dan een vertrekpunt met misschien een onscherp idee van het eindpunt, zonder te weten hoe de weg zal lopen. Niet meer dan vier instrumentalisten, een podium en publiek. En passie, veel passie. Het is de hartstocht voor de muziek. Of misschien meer dan dat, het onbenoembare van dat wat er is en vooral van dat wat ontstaat. Verstild portret van het ontstaan. Een stilleven van vorm, van accenten en van betekenissen.

Yuri Honing. (Persfoto)

Als stille bekentenissen van hoe publiek en muzikanten delen in de geboorte van iets nieuws. Want elke compositie ontstaat opnieuw die avond. Je weet dat het elke keer anders zal zijn. Omdat het muziek is die telkens weer ontstaat in nieuwe ruimtes. Het is stil in het Klein Koninkrijk als het Yuri Honing Acoustic Quartet begint met spelen. En het zal nog vaak stil zijn tijdens het concert, tot soms seconden lang na het wegebben van de laatste klanken. Een bijna aarzelend applaus dat voorzichtig de betovering opheft. Als je luistert naar dit kwartet dan ontdek je hoeveel dimensies er verborgen zijn in de muziek die je hoort en ziet. Want ook het zien van het samenspel is een bekentenis van de passie. Ruwe schetsen die in de improviserende uitwerking appelleren aan authenticiteit, dat is de kracht van dit kwartet. Dat is jazz. Niet meer dan constructies van klank en tijd als verstilde portretten. Omdat dat is wat het is. Jazz!

Frank Huser

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

STEVE LEHMAN OCTET

Bezetting:

Steve Lehman (as),
Mark Shim (ts),
Jonathan Finlayson (tp),
Tim Albright (tb),
Dan Peck (tu),
Chris Dingman (vib),
Drew Gress (b),
Tyshawn Sorey (dr).

Datum en plaats:

23 januari 2011,
Bimhuis,
Amsterdam.

Een jaar geleden speelde de jonge New Yorkse altsaxofonist Steve Lehman al eens in het Amsterdamse Bimhuis met zijn octet. Het publieksenthousiasme van destijds sprak zich rond, en zo zat het op een doodgewone zondagavond dus afgeladen vol aan het IJ. En volkomen terecht, mogen we wel vaststellen. Een van de leermeesters van Lehman was Anthony Braxton, en blijkbaar heeft de student zijn oren goed opengezet tijdens diens lessen, en er vervolgens zijn eigen conclusies aan verbonden. De composities die hij voor zijn ensemble schrijft, zitten namelijk zeer ingenieus in elkaar. Hij laat de acht muzikanten eigenlijk zelden tegelijk spelen, maar deelt ze soms wat noten toe, die tezamen met die van de andere octetleden een grillige, complexe melodie vormen. Soms zijn er sowieso maar een paar van de heren aan het woord, en op andere momenten lijkt er ineens een klassiek arrangement voor de blazers op te duiken uit de aanvankelijk zo abstracte structuren. De variatie is groot, en saai wordt het dus nergens.

Steve Lehman Octet. (Persfoto)

Wie denkt dat de muziek van Lehman hier cerebraal of afstandelijk van wordt, heeft het echter volkomen mis. In het centrum van alle composities klopt een echt hart, en dat komt vooral tot uiting in de bijdragen van drummer Tyshawn Sorey, een opzweepende, maar tegelijk ook precieze en soepele slagwerker. Het feit dat hij af en toe zijn 'ride cymbal' voor een ander model verwisselt, is veelzeggend. Klankkleur is bij de jonge drummer een hoofdzaak, net zoals goede timing, een messcherpe beat (die soms hiphop-invloeden verraadt), verbluffende polyritmiek en een uitgekende dynamiek.

Omdat Lehman zijn composities zo gewiekt in elkaar steekt, is het ensemble voor hem van essentieel belang. En het mooie van het Octet is dat er niemand in zit die zich nadrukkelijk op de voorgrond wil dringen. De solo's zijn overwegend geserreerd: kort maar uitermate 'to the point'. Wat vooral telt, is de groepsklank, en in dat opzicht waren er twee groepen die mij als referentie te binnen schoten: het Claudia Quintet (zeker qua klankkleur en qua invloeden uit de pop en moderne klassieke muziek) en de ensembles van Henry Threadgills (wat betreft de perfecte balans tussen hoofd en hart). Mochten Steve Lehman en zijn mannen nog eens langskomen, dan wordt het dus reserveren.

Herman te Loo

Lees **JazzFlits** ook op uw iPad.

Download de app **GoodReader**.

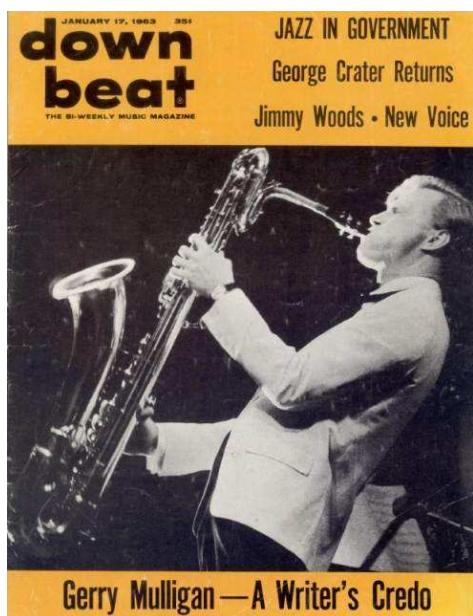
Info: <http://bit.ly/cby9za>.

OP ONDERZOEK

DOOR LOES RUSCH

NEDERLANDSE JAZZ IN DOWNBEAT 1960-1966

Bestaat er zoiets als Nederlandse jazz? Hoe bepaal je dat, wie bepaalt dat en hoe klinkt die dan? Het antwoord op deze vraag is onder meer te vinden in publicaties over Nederlandse jazzcultuur. Deze keer: het Amerikaanse jazzmagazine DownBeat in de periode 1960-1966.

Downbeat, januari 1963.

Als je DownBeat mag geloven is er in de jaren zestig niet zoiets dat zich onderscheidt als Nederlandse jazz. Dit heeft niet zozeer te maken met wat er zich op dat moment in Nederland afspeelt als wel met de manier waarop er door Amerikanen naar Europa gekeken wordt. Europa is in deze jaren voor Amerikaanse jazzmusici vooral een goede werkplek, met stabiele inkomsten en een kritisch, enthousiast publiek. Ook biedt Europa de mogelijkheid om aan de raciale spanningen en de concurrentie van de Verenigde Staten te ontsnappen. Musici als saxofonist Dexter Gordon, rietblazer Leo Wright en pianist Kenny Drew vestigen zich bijvoorbeeld voor langere perioden in Europa en worden in juli 1964 om die reden door DownBeat geïnterviewd.

Europese en ook Nederlandse jazzmusici komen weliswaar regelmatig ter sprake, maar afgezien van enkele stijlaanduidingen zoals 'new thing', 'avantgarde', 'traditional' en 'modern', blijft de berichtgeving beperkt tot opsommingen. De dan 18-jarige Deense bassist Niels-Henning Ørsted Pedersen wordt in 1965 opgemerkt als 'one of the better musicians in Europe'. Ack van Rooyen valt bij het West Berlin Radio Orchestra op als 'excellent Dutch trumpeter' en Les McCann vertelt over zijn ontmoeting met 'a wonderful young Dutch bass player named Rudy Jacobs'. Slechts twee keer wordt aandacht besteed aan een album van Nederlandse bodem. 'Dixie Gone Dutch' (1962) van de Dutch Swing College Band wordt beoordeeld als behoorlijk, maar mist volgens de recensent originaliteit. In 'The Misja Mengelberg Quartet' (1966) van pianist Misja Mengelberg gaat de nadruk op vorm volgens DownBeat ten koste van de swing. Beide albums krijgen 3,5 van de vijf sterren.

Vanaf juli 1963 verschijnt in de rubriek 'Strictly Ad Lib' met regelmaat een kort verslag van jazzactiviteiten in Nederland. Dit is mede te danken aan een nieuwe correspondent voor DownBeat: Hans Dulfer. De nadruk in de verslagen ligt op tournees en concerten van Amerikaanse musici, maar er wordt ook aandacht besteed aan jazzconcurseren, televisieoptredens, jubilea en internationale activiteiten van Nederlandse musici zoals pianist Pim Jacobs, zangeres Rita Reys, orkestleider/pianist Boy Edgar en 'Misja' Mengelberg.

Opvallend aan de berichtgeving rond Europese jazzmusici is dat zij niet worden niet beoordeeld op hun eigenheid of op de manier waarop zij zich onderscheiden, maar op hun niveau ten opzichte van de Amerikanen. Ørsted Pedersen wordt door saxofonist Dexter Gordon en criticus Jack Lind geroemd omdat hij goed leest, een goed gevoel voor timing heeft en met iedereen kan samenspelen. Niet omdat hij een eigen stijl heeft ontwikkeld. Het centrum van jazz zoals gepresenteerd in DownBeat tussen 1960-1966 is de Verenigde Staten. Europeanen spelen beter of slechter, maar nooit anders dan de Amerikanen. Duitsland, Denemarken, Engeland of Nederland zijn in dit opzicht inwisselbaar.

Van zoiets als een Nederlandse identiteit in jazz is in deze DownBeats dus geen sprake.

Loes Rusch is als promovenda verbonden aan de Faculteit der Geesteswetenschappen van de Universiteit van Amsterdam. In het kader van het 3-jarige project Rhythm Changes onderzoekt zij de Nederlandse jazzcultuur in de periode 1960-1980.

Als impresario haalde Gerry Teekens eind 1975 **Warne Marsh** naar Europa. Samen met een Deense Jazzclub legde hij het contact met deze tenorsaxofonist uit de school van Lennie Tristano. Hij wist ook saxofonist **Lee Konitz** te interesseren, een muzikale vrijdenker die ook bij Lennie Tristano heeft gestudeerd en gespeeld. Teekens wist dat beide saxofonisten elkaar hogelijk waardeerden, maar weinig kans kregen om met elkaar te spelen. Toen Teekens hen vroeg om samen een Europese trip te maken, wilden ze dat maar wat graag. Dus kwamen ze naar Denemarken. Vervolgens maakten ze een reis door Engeland en onder meer Nederland. Ook Franeker werd aangedaan. Dat zat zo: Gerry Teekens was bevriend met Thom Mercuur, die toen in het Coopmanshuis werkte. Die heeft toen dat concert daar georganiseerd. De twee heren gingen niet alleen samen op tournee, maar maakten in Kopenhagen ook diverse live- en studio-opnamen. Die werden verspreid over de jaren zeventig en tachtig van de vorige eeuw op meerdere lp's uitgebracht. Tegenwoordig zijn alle sessie bijeengebracht op vier prachtige cd's in een mooi doosje.

Dat het werk van Gerry Teekens door muzikanten zeer wordt gewaardeerd, blijkt wel uit het volgende. Teekens was in New York eens op bezoek bij het Vanguard **Monday Night Orchestra**, een gelegenheids-bigband die altijd op de stille maandagavond in jazzclub The Village Vanguard speelt. Toen leider Jim McNeely in de gaten kreeg dat Gerry Teekens in de zaal was, liet hij de band opstaan. Samen met het publiek gaven de musici Teekens een ovationeel applaus. Men kende zijn label Criss Cross en waardeerde zijn werk zeer.

IN GESPREK MET

GERRY TEEKENS: 30 JAAR CRISS CROSS

Enschedeër Gerry Teekens is de grote man achter het cd-label Criss Cross. Al dertig jaar lang zet hij vooral Amerikaanse jazzmusici op de plaat. Criss Cross is al lang niet meer vooral hardbop. "De nieuwe jongens spelen volstrekt nieuwe muziek", zegt Teekens.

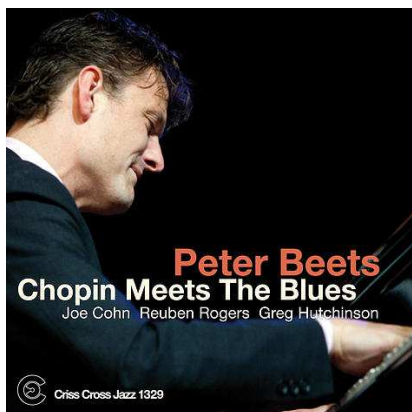
Met zijn 75 jaar is Gerry Teekens een 'grand old man' van de platenindustrie geworden. Met zijn label oogst hij niet alleen in Europa waardering, maar ook in de Verenigde Staten, het thuisland van de meeste musici die hij opneemt ("Die jongens spelen de sterren van de hemel.") en vooral Japan. "Ik had dat jubileum zelf niet in de gaten," geeft hij ruitertlijk toe, "daar heb ik geen tijd voor. Maar een Japanse journalist heeft een gids uitgegeven met alle platen en cd's die ik heb uitgebracht. Van elke uitgave geeft hij de gegevens in het Engels weer; hij heeft, in het Japans, bij elke cd zijn mening gegeven. Daar kun je als westerling dus helemaal niets mee", grinnikt hij.

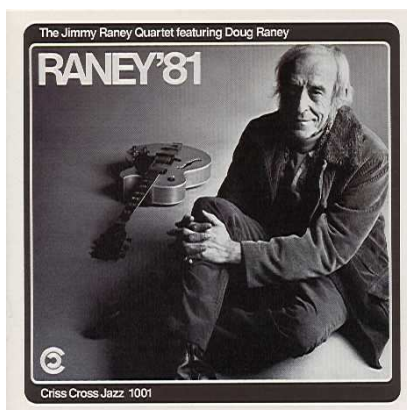
Gerry Teekens in de studio. (Foto: Govert Driessen)

Gerry Teekens speelde als drummer jarenlang professioneel in jazzcombo's. Tot in de jaren zeventig van de vorige eeuw. Toen kreeg hij in Enschede een baan als leraar Duits. Die viel niet met drummen te combineren. Maar het bloed kroop waar het niet gaan kon. Teekens ging Amerikaanse jazzmusici naar Europa halen. Musici die hij belangrijk vond, maar die vaak weinig hadden opgenomen. Zijn volgende stap was om daar wat aan te doen. In 1981 nam hij de eerste langspeelplaat op voor zijn eigen label: Criss Cross. "Oorspronkelijk had ik de naam Criss Cross over the World bedacht", zegt hij, "maar omdat ik vooral met Amerikanen werk, beperkte ik de naam tot het mooi allitererende Criss Cross." In eerste instantie gaf hij vooral muziek uit van zijn favoriete muzikanten, maar al gauw ontdekte hij dat er in New York een concentratie van goede jonge musici was, die bij de grote maatschappijen geen schijn van kans kreeg, omdat ze niet bekend genoeg waren. Teekens vond ze wel de moeite waard.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

Er zijn niet zo heel veel niet-Amerikanen die op Criss Cross zitten. Uitzonderingen zijn gitarist Jesse van Ruller en pianist **Peter Beets**. Laatstgenoemde kwam bij het label door een aantal toevalligheden. Op het moment dat Gerry Teekens weer eens in New York was, bleek Peter Beets in de hotelkamer naast hem te logeren. Omdat hij op dat moment in New York piano studeerde. De Nederlanders kwamen met elkaar in contact en toen Beets aan Teekens zijn eerste cd liet horen, kwam het gesprek al gauw op het opnemen van muziek. Ze spraken af dat Beets voor Criss Cross een cd zou opnemen. Peter Beets wilde dat wel op eigen kosten doen. Bij het samen afmixen en produceren bleek de muziek echter zo goed te zijn, dat Teekens de cd toch voor eigen rekening wilde uitgeven. Hij betaalde de investering aan Peter Beets terug.

Het eerste Criss Cross-album maakte Teekens met gitarist **Jimmy Raney**. Het heet 'Raney '81' en staat als nummer 1001 in de catalogus. Het album wordt nog steeds besteld. De opnamen werden 27 februari 1981 gemaakt in Hilversum. Tegenwoordig zijn alle sessies in New York.

VERVOLG IN GESPREK MET GERRY TEEKENS

Vanaf het eerste moment bleek Teekens een goede neus voor talent te hebben. Veel spelers die bij hem hun eerste cd's maakten, kregen later een grote naam in jazzland. Saxofonist Kenny Garrett is daar een sprekend voorbeeld van. Een paar jaar later speelde hij bij trompettist Miles Davis en was zijn kostje gekocht. Alles bij elkaar heeft liefhebber Teekens al verschillende generaties jonge muzikanten een opstapje gegeven. In de eerste jaren nam Criss Cross met de aanstormende musici meestal hardbop op. Die tijden zijn voorbij. "De nieuwe jongens hebben niets met hardbop", meldt Teekens, "ze spelen nieuwe jazz en dat doen ze heel goed. Daarom wil ik ze opnemen en uitgeven." "Ze spelen hele linke composities", gaat hij verder, "harmonisch zitten die heel goed in elkaar. Het is geen hardswing, maar volstrekt nieuwe muziek."

Het voornaamste uitgangspunt bij al zijn activiteiten voor Criss Cross is consistentie: "Ik maak al jaren gebruik van dezelfde faciliteiten." In eerste instantie kwam Teekens terecht bij de beroemde opnamestudio van Rudy Van Gelder. "Die had in Nederland de grote naam. Zijn voorouders kwamen oorspronkelijk uit Nederland, uit Gelderland, om precies te zijn." Maar omdat Van Gelder niet altijd genoeg tijd had en niet alle muzikanten graag bij hem wilden opnemen, stapte Teekens over naar de Systems Two Studios van de gebroeders Marciano in Brooklyn. "We kennen elkaar goed en we weten wat we aan elkaar hebben. Het is elke keer een soort van thuiskomen voor me."

Teekens werkt nooit met vaste formaties, omdat hij dan ook de mindere goden in de groep moet accepteren: "Dat wil ik niet". In samenspraak met de bandleider kiest Gerry Teekens de musici voor de sessie. "Ik begin met een goede drummer", legt hij uit, "die kan de zaak goed bij elkaar houden. Dan zoek ik een bassist, die goed met de drummer kan samenspelen en ten slotte de overige muzikanten. Dan heb je altijd musici in de studio, die goed kunnen samenspelen." Teekens wil wel dat de gelegenheidsformaties goed beslagen ten ijs komen. Daarom moet er vooraf stevig gerepeteerd worden. Maar dat is nooit een probleem: "Ze willen zelf ook een goed product afleveren!", verzekert hij. Samen met de bandleider bepaalt Gerry Teekens welke opnamen op de cd komen. De muziek van de muzikanten heeft daarbij een streepje voor: "Dat maakt de opname tot een succes." "Ze beweren dat ik verder ben gegaan, waar Blue Note destijds is gestopt", zegt de eigenaar van Criss Cross niet zonder trots. Als enig label gaf Blue Note de musici indertijd de gelegenheid om de stukken van te voren te repeteren. Daardoor werd de kwaliteit van de Blue Note muziek in de regel beter dan bij andere labels.

Criss Cross probeert de muzikanten voorzichtig naam te laten maken. "Ik laat ze eerst als groepslid meespelen, zodat hun naam genoemd wordt. Dan krijgen ze de kans om ook als leider op te treden. Dat geeft aan hen ook stabiliteit."

Hoewel al 75 jaar is Teekens nog lang niet uitgewerkt: "Er dienen zich steeds weer nieuwe projecten aan en ik heb er ook nog een stel op de plank liggen", zegt hij met een beetje paniek in zijn stem, "ik heb nog lang geen tijd om het rustig aan te doen. Er moet nog zoveel gebeuren. Er zijn nog zoveel muzikanten die ik een kans wil geven. Het blijft maar komen." "Nee", meldt hij, "ik kan zo nog jaren doorgaan."

Hessel Fluitman

Volg het jazznieuws op <http://www.twitter.com/jazzflits>.

SPECIAL

DOOR BO VAN DE GRAAF

25 JAAR I COMPANI (1)

I Compani bestaat al weer ruim een kwart eeuw. In die tijd voeren zo'n zestig muzikanten onder de vlag van de creatie van saxofonist Bo van de Graaf. Ze gaven zo'n achthonderd concerten. Van de Graaf blikte terug en zette 'zomaar wat hoogte- en dieptepunten' op een rij. In deze JazzFlits deel 1 over de jaren 1984 tot en met 1999.

Het begon allemaal begin 1984. Vanwege de opening van de nieuwe locatie van het Nijmeegs filmhuis, klopte Ted Chiaradia bij me aan om 'iets muzikaals' toe te voegen. Al snel werd duidelijk het iets met de films van Fellini zou worden: scènes hieruit met live-muziek van Nino Rota. Het werd wekenlang zwoegen op arrangementen. Ook moesten we bedenken bij welke film-scènes de muziek zou passen. In maart 1984 werd het programma drie keer gepeeld in het kleine zaaltje van Cinemariëburg. Dat werd een succes. Iedereen wilde door maar dat ging niet zomaar: daarvoor moesten dure kopieën gemaakt worden van de film-scènes. Gelukkig kregen we subsidie van het ministerie van CRM. Het eerste jaar boekten we al veertig voorstellingen: optredens op de Boulevard of Broken Dreams, een tournee in België, een televisieoptreden bij Dick Passchier en een concert in de Vereeniging in Nijmegen waren maar enkele hoogtepunten. En Willem Breuker (ook een groot liefhebber van de muziek van Rota) bracht de muziek bij zijn BVHAAST op lp uit. Tijdens een vakantie in Italië dat jaar ben ik die plaat nog aan Fellini gaan aanbieden in filmstudio Cinecittá in Rome. Hij begroette me zeer hartelijk, klaagde over geldzorgen, zoende alle vrouwen die hij in de gang tegenkwam en kneep speels in de borsten van zijn secretaresse.

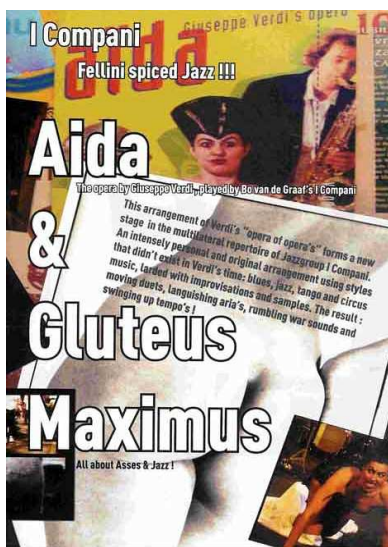

Bo van de Graaf maakt reclame voor Gluteus Maximus (1997)
(Foto: Flip Franssen)

Met de komst van musici als Vera Vingerhoeds (saxofoon) en Jeroen Goldsteen (vibrafoon) ontwikkelde I Compani zich tot een vrolijke urgente jazzgroep. Er werd veel gespeeld, niet in de laatste plaats dankzij de diverse subsidiemogelijkheden die er waren. Binnen- en buitenland maakte kennis met de muziek van Rota en gaandeweg kwam er ook meer eigen materiaal bij.

...vervolg op de volgende pagina

VERVOLG 25 JAAR I COMPANI

De dvd van Aida en Gluteus Maximus.

I Compagni als circusorkest. Het was een idee van Gerrit Reus van de Utrechtse schouwburg. Hij wilde daar in 1989 een kerst-circus organiseren. Als nazaat van een Italiaanse circusfamilie zei ik natuurlijk onmiddellijk 'ja'. Ruim tachtig verschillende circusacts hebben we uiteindelijk in de loop van de jaren begeleid. We werkten met de absolute wereldtop. De muziek was niet altijd interessant maar de uitdaging zat in de perfecte timing. Het eerste jaar waren we totaal niet op de hoogte van de circustaal. Zoals tijdens een voorstelling waarbij acrobate Miss Linda aan haar tenen hing op acht meter hoogte en zij ons in paniek toeriep dat we het volgende nummer moesten inzetten. Natuurlijk was er ook veel interessante muziek: we speelden veelvuldig de Bolero en andere klassieke stukken (Mozart, Chopin, Verdi, Tsjaikovsky), muziek uit de West Side Story, Michael Jackson, de Blues Brothers, Zappa en natuurlijk veel Rota. We hoefden nooit na te denken over de invulling van de Kerstdagen want we waren dan hard aan het werk. Meestal twaalf voorstellingen in zes dagen. Daarna was je volkomen uitgeput.

De jaren negentig

Begin jaren negentig kwam het accent te liggen op een projectmatige aanpak. Naar aanleiding van die circuservaring bedacht ik het project Dirty Minutes (dat hoorde ik steeds uit de luidsprekers komen, een half uur voor aanvang van de voorstelling). De serie leverde in 2004 de prachtige cd 'Sogni D'oro' op. Niet op deze cd stond het stuk 'Pinatubo' (Jakkatakkahakkah in de wandelgangen), dat tijdens een uitvoering in het Bimhuis door drummer Fred van Duijnhoven gespeeld werd met een gasmasker op. De rookmachine was namelijk op hol geslagen en hij was totaal uit het zicht verdwenen.

Een concert tijdens het festival de Klap op de Vuurpijl vormde voor I Compagni het slotakkoord voor 1993. Samen met de Breukers speelden we de 'Duca van Württemberg', een van mijn favoriete Rota stukken (uit Fellini's Casanova). Dit stuk had in 1994 nogmaals moeten klinken tijdens een optreden waarvoor I Compagni was uitgebreid met de Mondriaan Strings. Locatie: het Concertgebouw Amsterdam. Daar werd de Boy Edgar prijs aan Willem Breuker uitgereikt. Helaas, door tijdgebrek sneuvelde dit stuk dat aan het eind van ons concert gepland stond. Jammer, maar in 1995 was er een nieuwe kans: we vierden ons tienjarig bestaan met onder meer twee optredens in en circustent in het centrum van Nijmegen. Twee keer een volle bak. Vijftien musici deden mee en aan het begin van de voorstelling kwam er een Fiat 500 de tent binnen rijden met daarin twee verdwaalde dames.

'Vrouwenbillenbevrijdingsavond' kopte de Volkskrant in september 1997 boven een paginagroot artikel over de productie Gluteus Maximus. Onze meest spraakmakende productie: een ode aan de vrouwenbil. Met films, poëzie en mode van Marlies Dekkers. Een productie die met 35 voorstellingen veel publiek trok. In de lichtbak van het Grand Theatre in Groningen was te lezen: 'I Compagni, Billenconcert'. De zaal zat vol en er was slechts één wegloper. Die was teleurgesteld omdat hij kunst kreeg in plaats van soft porno.

Alle projecten en bezettingen van I Compagni zijn te vinden op:

<http://www.icompagni.nl>.

Hoe het I Compagni verder verging leest u in JazzFlits 153.

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 7 februari 2011

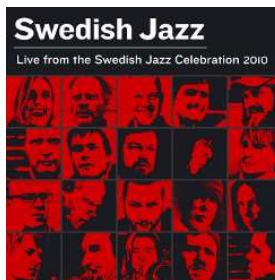
1. **JOE LOVANO**
Bird Songs
(Blue Note)
2. **RUSSELL MALONE**
Triple Play
(MAXJAZZ)
3. **LUTHER HUGHES & THE CANNONBALL-COLTRANE PROJECT**
Things Are Getting Better
(Primrose Lane)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzmagazine voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Eindredactie:** Lo Reizevoort en Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Paul Blair (New York), Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo en Jan J. Mulder. **Fotografie:** Tom Beetz en Joke Schot. **Website:** Henk de Boer. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl). **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

VARIA

GRATIS CD MET ACTUELE ZWEDSE JAZZ

Jaarlijks komen Zweedse jazzmusici bijeen voor de Swedish Jazz Celebration. Het evenement biedt een staalkaart van de actuele jazz in het Scandinavische land. Een cd met een selectie van de optredens 2010 is nu gratis te krijgen. U kunt kennismaken met Blue House Jazz Orchestra, Jacob Karlzon Trio, Mats Öberg & Jonas Knutsson, Samuel Hällkvist Center, Lekverk, The Other Trio, Je suis!, Anders Jormin Project, Karin Hammar Quartet, Sten Sandell en Lisa Ullén & Nina de Heney. Een simpele e-mail volstaat om de sampler 'Swedish Jazz, live from the Swedish Jazz Celebration 2010' per post thuisbezorgd te krijgen. Informatie vindt u op de site van Svensk Musik: <http://bit.ly/hvfkzY>.

DEELNEMERS 15DE NATIONAAL BIG BAND CONCOURS

Het Nationaal Big Band Concours in Hoofddorp wordt dit jaar voor de vijftiende keer gehouden. Zaterdag 28 mei strijden achttien bands in twee klassen om de hoogste eer. De volgende bigbands zijn voor deelname geselecteerd:

Topklasse

Allotria Big Band
Big Band Almelo
Central Heat Big Band
Stageband
Utrechts Jazz Orkest
Windmill Big Band

Eerste klasse

Far East Jazz Orchestra
New Orpheans
Nieuwe Veste Big Band
Swing Time Big Band
Want2Swing Big Band
Big Band Oss
Fellows Big Band
Residence Big Band
Sunrise Jazz Orchestra (Italië)
Fraggle Jazz Orchestra
Los Niños (Duitsland)
Soul Rebels Big Band

De eerste prijs in zowel de topklasse als de eerste klasse bestaat uit een bedrag van 3.500 euro. De winnaar in de topklasse ontvangt bovendien de Dik Trom Wisseltrofee. De tweede prijs in beide klassen bedraagt 1.500 euro. Bovendien worden 's middags direct na de voorrondes per podium twee bonusprijzen van ieder 250 euro voor opvallende musici uitgereikt. Tevens krijgt de beste koperblazer in de finaleronde een prijs.

ERROLL GARNER SPECIAL

Het radioprogramma van Lex Lammen over Eroll Garner (zie JazzFlits 150 pag. 18) is 25 januari als gevolg van problemen met de Concertzender niet uitgezonden. Deze aflevering van The Jazz Connection wordt nu uitgezonden op dinsdag 22 februari.

ingezonden mededeling

JAZZ IMPULS

dubbelconcerten

Voor de pauze:-1 / Na de pauze:-2

1. Paul Berner Band - Big Sky Country
2. Hans Dagelet - Dust Radio

26-02-2011 - Verkadefabriek - Den Bosch
27-02-2011 - De Meervaart - Amsterdam

1. Rogério Bicudo - Brazil Instrumental!
2. Lilian Vieira - Samba, The Music of Rio

03-03-2011 - Theater De Stoep - Spijkenisse
04-03-2011 - Theater Achterom - Hilversum
06-03-2011 - Lantaren Venster - Rotterdam
18-03-2011 - Verkadefabriek - Den Bosch

1. Bart Lust Quintet
High Energy Modal Jazz
2. Paul van Kessel sings - The Cool Cole

04-03-2011 - De Meervaart - Amsterdam
11-03-2011 - Cultura - Ede
17-03-2011 - De Purmaryn - Purmerend

1. Simin Tander's - Verhalen van Ver
2. Eric Vloeimans, Florian Weber
Above and Beyond

18-03-2011 - Brabant House (Scala) - Helmond

1. Evi de Jean
2. Bankroet Jazz Live

18-02-2011 - De Doelen - Rotterdam
19-02-2011 - P3/De Veerbelding - Purmerend
05-03-2011 - Zaantheater - Zaandam

1. Bart van Lier Kwartet
2. Masha Bijlsma Sextet
Whispers and Moans

17-02-2011 - De Meerse - Hoofddorp
12-03-2011 - Theater Sneek - Sneek

1. Anne Gus Teerhuis - Tarhouse Tales
2. Sanem Kalfa - Music Painting

11-03-2011 - Theater De Kolk - Assen

www.jazzimpuls.nl

25 & 26 MAART - AGORA - LELYSTAD

roofterdamispes

van Peter J. Kortens

Past het grote **Metropole Orkest** op het podium van het nieuwe LantarenVenster? Op 18 februari treden ze daar op, samen met de Rotterdam Jazz Academy van Codarts én zangeres **Roberta Gambarini**. Chef-dirigent Vince Mendoza zal leiding geven aan dit reusachtige geheel.

Het **Castel/Van Damme Quartet** speelde in november tijdens Festival Jazz International in een bijna lege zaal. Ten onrechte, want het klonk erg goed. Op 19 februari is er een herkansing in LantarenVenster. Pianist Castel en saxofonist Van Damme zijn veelbelovende talenten.

Na dit kwartet speelt in dezelfde zaal de **Clemens van der Feen Band**. De bezetting: Clemens van der Feen (basgitaar), Jesse van Ruller (gitaar), Harmen Fraanje (Wurlitzer & piano) en Fliin van Hemmen (drums). Van der Feens bewegen zich 'ergens tussen rock en jazz, met de basgitaar als uitgangspunt' Twee concerten voor een kleine prijs.

26 februari speelt pianist **Aaron Parks** met zijn trio in LantarenVenster. Naast hem Matt Brewer op contrabas en Ted Poor op drums. Het is kostelijk om de progressieve Parks beweeglijk aan de vleugel te zien zitten. Een absolute aanrader.

Beboppianist **Rein de Graaff** komt op 4 maart naar De Doelen. Hij neemt vibrafoonveteraan Dave Pike mee. Beide heren worden vergezeld door drummer Eric Ineke en bassist Marius Beets. Ook saxofoniste Tineke Postma is van de partij, dus dat wordt een avond Nederlandse topjazz.

Het **Rotterdam Jazz Orchestra** en **Eric Vloeimans** hebben nog nooit eerder samengespeeld. Op 11 maart komt daar verandering in, ze ontmoeten elkaar in De Doelen. Zonder chauvinistisch te zijn kan ik zeggen dat beide partijen uit 010 geheel verschillend, maar erg goed zijn. Vloeimans is een romanticus en de bigband speelt felle arrangementen. Als dat maar goed gaat...

VERVOLG PAGINA 1: JAZZ VOCALISTEN CONCOURS

De wedstrijd werd gejureerd door Francien van Tuinen (zangeres en winnares van de editie 1997), Ineke Heijliger (zangeres), Bartho van Straaten (programmeur), Bert Vuijsje (journalist) en Jan Menu (saxofonist).

Juryvoorzitter Van Tuinen was vol lof over de winnaar: 'een ruwe diamant met een natuurlijke wijze van zingen'. De 20-jarige Traa mocht ook de Publieksprijs naar zijn woonplaats Venlo meenemen.

Na Wouter Hamel is Baer Traa de tweede mannelijke winnaar van het Concours. Hij versloeg in de finale vijf vrouwen: Yunmi Kang (Zuid-Korea; zij werd tweede), Victorija Pilatovic (Litouwen; zij werd derde) Roos Plaatsman (Groningen), Rugile Daujotaite (Litouwen) en Nadine Nix (België); stuk voor stuk studenten van een Nederlands conservatorium. Met drie finalisten was het Gronings conservatorium het best vertegenwoordigd. Winnaar Traa studeert aan het conservatorium van Rotterdam. In totaal deden veertien vocalisten mee aan de wedstrijd. De voorronden vonden op 28 en 29 januari in Zwolle plaats. Eerder wonnen onder anderen Carmen Gomes, Wouter Hamel en Esra Dalfidan het tweejaarlijkse concours.